

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.755 van 30 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 januari 2009 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoeker op diezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. X van 5 februari 2009 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 maart, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat C. KNAPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 augustus 2008 samen met zijn echtgenote en zijn 5 minderjarige kinderen. Diezelfde dag dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 14 oktober 2008 verzocht de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 10, punt 1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

Op 4 december 2008 willigen de Griekse autoriteiten in toepassing van artikel 18, punt 7 van de Verordening 343/2003, het overnameverzoek in.

Op 29 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **de Griekse autoriteiten** toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art.10§1** van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft op datum van 04/12/2008 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.*

Uit het Eurodacverslag van 18/08/2008 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen. Betrokkene verklaart dat hij ongeveer 17 maanden geleden uit Afghanistan is vertrokken en dat hij via Iran en Turkije in Griekenland was terechtgekomen. Op 12/10/2007 werd betrokkene er tegengehouden en werden zijn vingerafdrukken genomen. Hij zou er een “bevel om het grondgebied te verlaten binnen de maand” hebben ontvangen.

*Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is via Italië naar België gekomen waar hij op 18/08/2008 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene reisde met zijn vrouw en hun 5 kinderen. Op **14/10/2008** werd een overnameverzoek op basis van **art. 10§1** van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op **04/12/2008** heeft **Griekenland** zijn **expliciet akkoord** gegeven tot overname van bovenvermeld persoon. De Griekse autoriteiten bevestigen echter uitdrukkelijk dat betrokkene **een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland**. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Griekenland kan zelfs door onze diensten worden georganiseerd. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.*

***De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/185/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet.** Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, expliciet heeft bevestigd dat betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat België het centrum van Europa is en dat hier de mensenrechten worden gerespecteerd. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.*

*Wat de gezondheidstoestand van betrokkene betreft, verklaart betrokkene dat hij rheuma heeft maar dat hij dat al gewoon is en dat dit dus geen echt probleem is. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde **Griekse autoriteiten**.
(...)"*

2. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt dat de schrijnende situatie van asielzoekers in Griekenland, zowel met betrekking tot de opvang als met betrekking tot de procedures algemeen bekend is. Verzoeker vervolgt dat het tevens bekend is dat de toegang tot de asielprocedure in Griekenland steeds problematisch is geweest voor mensen die in het kader van de Dublin Verordening worden overgedragen. Verzoeker meent dat hierdoor niet enkel artikel 3 van het EVRM geschonden wordt, doch ook artikel 6 en 13 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar verscheidene alarmerende rapporten en een UNHCR –rapport van 15 april 2008. Verzoeker stipt aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de afgelopen jaren zelfs meerdere malen heeft geoordeeld dat Griekenland artikel 3 van het EVRM heeft geschonden wanneer het gaat om mishandeling door de politie of zeer slechte detentiemogelijkheden. Tevens stipt verzoeker aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent enkele uitwijzingen door middel van een voorlopige maatregel heeft geschorst. Verzoeker verwijst concreet naar een zaak waarbij het Hof op 17 november 2008 een voorlopige maatregel beval om redenen dat er bij een terugkeer naar Griekenland een risico op repatriëring naar Afghanistan was (de verzoekers waren van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering van het grondgebied en terugleiding naar Afghanistan) en zodoende ook een reëel risico bestond op foltering en mishandeling. Vervolgens verwijst verzoeker naar een rapport van 4 februari 2009 van de Mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa over de situatie van asielzoekers in Griekenland. Verzoeker stelt dat het rapport erg kritisch is. Dit rapport is gebaseerd op een bezoek aan Griekenland van 8 tot 10 december 2008. Het beschrijft de kenmerken van het Griekse asielsysteem, identificeert tekortkomingen en doet concrete aanbevelingen. Verzoeker stelt dat het rapport ernstige en systematische tekorten vaststelt die het fundamentele recht om asiel te zoeken aantast. Verzoeker concludeert dat hij vreest dat zijn mensenrechten en die van zijn vrouw en vijf kinderen zullen geschonden worden bij terugkeer naar Griekenland.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel van het 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekers middel bekritiseert in wezen de in Griekenland gevoerde asielprocedure en het recht op asiel. Verzoeker maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat Griekenland hem het recht op asiel zou weigeren en dat hij zal worden gerepareerd naar Afghanistan, waardoor zijn leven mogelijks in gevaar zou zijn. Uit de stukken van het administratief

dossier blijkt namelijk dat de Griekse autoriteiten op 4 december 2008 hebben bevestigd dat aan verzoeker de mogelijkheid zal worden geboden om een asielverzoek in te dienen bij zijn aankomst in Griekenland.

Verzoekers verwijzing naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zaken waarbij geoordeeld werd dat artikel 3 van het EVRM geschonden werd ofwel omwille van mishandeling door de politie ofwel omwille van de zeer slechte detentieomstandigheden, is niet dienstig daar verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij werd mishandeld door de politie of dat er wat hem betreft problemen waren met de detentiemogelijkheden. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs aan waaruit kan blijken dat de feitelijke omstandigheden die geleid hebben tot de arresten van het Europees Hof van de Rechten van de Mens te vergelijken zijn met zijn situatie.

In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een aantal zaken voorlopige maatregelen heeft opgelegd, wijst de Raad erop dat voorlopige maatregelen opgelegd door het Hof voor de Rechten van de Mens per definitie individuele maatregelen zijn. Het feit dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beslist werd om bij wijze van voorlopige maatregel geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in de specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Verordening 343/2003, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in de voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar Afghanistan. In de zaak waarbij het Europees Hof voor de rechten van de Mens op 17 november 2008 een voorlopige maatregel beval, stelt verzoeker zelf dat het om Afghaanse onderdanen ging die van hun vrijheid waren beroofd met het oog op verwijdering van het grondgebied en terugleiding naar Afghanistan. In casu blijkt uit geen enkel gegeven uit het administratief dossier dat verzoeker zal worden teruggeleid naar Afghanistan, integendeel de Griekse autoriteiten hebben uitdrukkelijk te kennen gegeven dat hij een asielverzoek zal kunnen indienen.

De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. Evenwel staat het vast dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, expliciet heeft bevestigd dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van verzoeker zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Nu verzoeker zich verder beperkt tot een verwijzing naar een rapport van Mensenrechtencommissaris Hammerberg die enerzijds van algemene aard is en gezien de wijzigingen in de Griekse nationale wetgeving en gelet ook op de door verweerder bijgebrachte stukken waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten, rekening houdende met de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, de opvang van de

asielaanvragers toch hebben geoptimaliseerd en de randvoorwaarden om tot een correcte behandeling van een asielaanvraag te komen hebben aangepast, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM vastgesteld worden.

In zoverre verzoeker ook nog de schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM valt. Artikel 13 van het EVRM heeft geen onafhankelijk bestaan en kan slechts geschonden worden indien tevens de schending van een ander artikel van het EVRM wordt aangetoond. Aangezien verzoeker noch een schending van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 6 van het EVRM heeft aannemelijk gemaakt, kan een schending van artikel 13 van het EVRM evenmin voorhanden zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing stelt dat de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003, alsook de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 ondertussen in het nationaal recht van Griekenland werd omgezet, terwijl er geen datum wordt gegeven, noch concrete wettekst waaruit blijkt dat de richtlijnen hogervernoemd daadwerkelijk werden omgezet in nationaal Grieks recht, zodat hij niet kan controleren of dit inderdaad het geval is. Verzoeker vervolgt dat de alarmerende situatie van asielzoekers in Griekenland tot zorgvuldigheid noopt bij het nemen van een beslissing inzake de Dublin Verordening met betrekking tot de overname door Griekenland. Verzoeker stelt dat de zorgwekkende toestand van Afghaanse asielzoekers evenmin wordt vermeld in de motivering. Verder stipt verzoeker aan dat het nog steeds niet zeker is dat de mensenrechten van asielzoekers in Griekenland zullen worden gerespecteerd zodat de bestreden beslissing niet voldoet aan de beginselen van behoorlijk bestuur, noch van de materiële motivering. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij genoegzaam neemt met de vermelding dat bepaalde richtlijnen werden omgezet in Grieks nationaal recht en dat Griekenland expliciet meldt dat hij een asielaanvraag kan indienen indien hij wordt teruggestuurd. Over de bestaande problematiek van asielzoekers wordt met geen woord gerept. Ook hier is verzoeker van oordeel dat enige zorgvuldigheid niet ongepast is daar het hier een gezin met vijf kinderen betreft en hij en zijn echtgenote aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hebben uiteengezet welke problemen zij hebben ondervonden in Griekenland. Verzoeker verwijst naar de beslissingen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 22 oktober 2008 en 1 september 2008 waarbij aan België wordt gevraagd om de kandidaat-vluchtelingen niet te repatriëren naar Griekenland. Tevens verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 november 2008 waarbij een beslissing tot verwijzing naar Griekenland door de Raad werd geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

In zoverre verzoeker stelt dat de motiveringsplicht werd geschonden omdat de bestreden beslissing niet motiveert op welke datum de richtlijnen werden omgezet, noch een concrete wettekst aanhaalt waaruit blijkt dat de richtlijnen daadwerkelijk werden omgezet in nationaal Grieks recht en waar hij stelt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de zorgwekkende toestand van de Afghaanse asielzoekers in de motivering, voert verzoeker in wezen een schending van de formele motiveringsplicht aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing

wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar de reden waarom de Griekse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing citeert en bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren. Derhalve houdt de uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het "waarom" ervan dient te vermelden (RvS 15 februari 2007, nr. 167.850 van 15 februari 2007; RvS 28 november 2006, nr. 165.197).

Verzoeker werd op de hoogte gesteld dat de richtlijnen werden omgezet in het Grieks nationaal recht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt niet in dat de verwerende partij ook nog melding diende te maken van de datum waarop de richtlijnen werden omgezet, of van een concrete wettekst waaruit blijkt dat de richtlijnen daadwerkelijk werden omgezet in nationaal Grieks recht.

Ook wat betreft de zorgwekkende toestand van asielzoekers waarvan verzoeker gewag maakt, toont verzoeker niet aan dat de motivering op dit punt gebrekkig is. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker melding gemaakt van de zorgwekkende toestand van asielzoekers. Verzoeker heeft enkel gesteld dat België het centrum van Europa is en dat mensenrechten er worden gerespecteerd. Zodoende diende de bestreden beslissing hier niet over te motiveren. In zoverre verzoeker hiermee doelt dat de bestreden beslissing diende te motiveren over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat.

Waar verzoeker verwijst naar een beslissing van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat het vast te stellen dat de loutere verwijzing naar arresten zonder aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden in de aangehaalde zaken niet volstaat om aan te tonen dat de bestreden beslissing behept is met een gebrek. Ten overvloede merkt de Raad op dat de rechtspraak in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

Noch een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10 van het EG Verdrag van 25 maart 1957, van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003, van de artikelen 10,11,12,13,14,15 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de artikelen 10, 12,14,15 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.

Verzoeker betoogt dat de Griekse Republiek op 19 maart 2007 werd veroordeeld door het Hof van Justitie wegens de niet-vaststelling binnen de gestelde termijn van de bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Deze procedure werd ingesteld ten aanzien van de totaliteit van de Richtlijn zodat verzoeker meent dat kan gewezen worden op een schending van de artikelen 11, 13 en 14 van deze richtlijn.

Verder stelt verzoeker dat de Europese Commissie een inbreukenprocedure is gestart tegen Griekenland wegens de niet-naleving van de Dublin II Verordening wegens te weinig garanties voor teruggestuurde asielzoekers en dat de Europese Commissie de zaak op 31 januari 2008 heeft doorgestuurd naar het Hof van Justitie in Luxemburg. Verzoeker stipt aan dat het UNHCR in juli 2007 haar bezorgdheid heeft geuit over het gebrek aan waarborgen voor asielzoekers die teruggestuurd worden naar Griekenland in het kader van de Dublin II Verordening. Vooral dan asielzoekers wiens procedure onderbroken is doordat ze tijdens de procedure Griekenland verlaten, lopen risico op refoulement. Verzoeker stipt aan dat op 1 september 2008 en 21 september 2008 schorsingen in gelijkaardige dossiers werden uitgesproken door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tegen de Belgische staat. Verder stelt verzoeker dat het rapport van 4 februari 2009 van de Commissaris voor de Mensenrechten vernietigend en allesbehalve positief is over de huidige situatie aldaar. Verzoeker concludeert dat hij zich terecht de vraag stelt naar de positieve gevolgen van de omzetting van de in het middel vermelde richtlijnen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker de schending van een resem artikels aanhaalt zonder echter specifiek in te gaan op de wijze waarop deze artikels geschonden zouden zijn. Verzoeker beperkt zich tot het aanvoeren dat de Griekse asielprocedure een aantal structurele tekortkomingen kent. Het komt niet aan de Raad toe om uit de algemene kritiek van verzoeker op de Griekse asielprocedure zonder enige verwijzing naar de door hem in de titel van zijn middel aangehaalde wetsartikelen te distilleren welke van de door verzoekers geciteerde artikelen zijn geschonden en op welke wijze deze zijn geschonden. In zoverre is het middel onontvankelijk.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat de Griekse Republiek op 19 maart 2007 werd veroordeeld door het Hof van justitie wegens de niet-vaststelling binnen de gestelde termijn van de bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten en waar hij stelt dat deze procedure werd ingesteld ten aanzien van de totaliteit van de Richtlijn zodat kan gewezen worden op een schending van de artikelen 11, 13 en 14 van deze richtlijn, merkt de Raad op dat die veroordeling dateerde van vóór de omzetting van de richtlijn door Griekenland. Ondertussen heeft Griekenland wel degelijk de Richtlijn 2003/9/EG omgezet in haar nationaal recht, zodat verzoekers kritiek niet meer actueel is en niet meer dienstig kan worden aangevoerd. Een schending van de artikelen 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de procedure die de Europese commissie bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen tegen Griekenland heeft ingesteld, gelet op de strijdigheid van de Griekse regelgeving met de doelstellingen van de Verordening 343/2003, van de rol werd geschrapt.

Tevens dient toch te worden benadrukt dat Griekenland in casu de garantie heeft gegeven dat verzoeker bij aankomst in Griekenland een asielprocedure zal kunnen opstarten, indien gewenst. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake zal zijn van refoulement.

Het derde middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.